

CAPITOLUL 1

Jesse Oliver Aarons jr

V-ruum, v-ruum, v-ruum, vrumvrum vrumvrum vrumvrum. Bun. Tatăl lui a pornit camioneta. Acum se putea ridica din așternuturi. Jess s-a dat jos din pat și și-a tras pe el salopeta. Nu s-a obosit să-și ia și tricoul, fiindcă odată ce începea să alerge, avea să se încingă precum uleiul, chiar dacă aerul de dimineață era răcoros. Nici încălțări nu și-a pus, din moment ce tălpile îi deveniseră deja la fel de aspre și tăbăcite precum cele ale tenișilor lui uzați.

– Unde te duci, Jess?

May Belle s-a ridicat somnoroasă din patul dublu pe care-l împărțea cu Joyce Ann.

– Șșșt! a avertizat-o el.

Pereții erau subțiri. Mama avea să se înfurie ca o muscă prinsă în borcanul cu dulceață dacă o trezeau la ora aia din zi. Jess a mângâiat-o pe păr pe May Belle, apoi a tras cearșaful răsucit și a învelit-o până sub bărbia micuță.

– Mă duc pe pășune, i-a șoptit el.

May Belle a zâmbit și s-a cuibărit mai bine sub cearșaf.

– O să alergi?

– Poate.

Bineînțeles că avea de gând să alerge. Vara aceea se trezise devreme în fiecare zi ca să alerge. Credea că, dacă se antrena – și, slavă Domnului, se antrenase! –, putea

fi cel mai iute alergător din clasa a cincea atunci când începea școala. Trebuia să fie cel mai iute – nu unul dintre cei mai iuți, nici al doilea după cel mai iute, ci *cel mai iute*. Primul.

A ieșit tiptil afară din casă. Podelele scârțâiau îngrozitor, dar Jess descoperise că, dacă mergea pe vârfuri, se auzea doar un pârâit slab, iar el putea să iasă fără s-o trezească pe mama sau pe Ellie, sau pe Brenda, sau pe Joyce Ann. Cu May Belle era altă poveste. Urma să împlinească șapte ani și îl adora, ceea ce era în regulă uneori. Când ești singurul băiat din familie, strivit între patru surori, iar cele două surori mai mari te disprețuiesc de când n-ai mai vrut să le lași să te îmbrace frumos și să te plimbe de colo colo în căruciorul lor vechi și ruginit pentru păpuși, și când mezina începe să plângă dacă te uiți cruciș la ea, atunci e bine să existe cineva care te adoră. Chiar dacă uneori e incomod.

A traversat curtea alergând ușor. Respirația i se transforma în norișori de abur – era răcoare pentru luna august. Dar era încă devreme. Până la prânz, când mama lui îl va trimite la treabă, se va face suficient de cald.

Miss Bessie îl privea somnoroasă cum se cocoța pe grămada de lucruri aruncate, apoi sărea gardul și ateriza pe pășune.

Muuuu! Cu ochii ei mari, maronii și somnoroși, vaca semăna leit cu May Belle.

– Bună, Miss Bessie! a zis Jess liniștitor. Culcă-te la loc.

Miss Bessie s-a îndreptat către un petic verde de pământ – mai toată pășunea era uscată și maronie – și a smuls o gură de iarbă.

– Așa te vreau! Mănâncă-ți micul dejun. Nu te sinchisi de mine.

Jess începea întotdeauna să alerge din colțul nord-vestic al pășunii, cu start de jos, așa cum văzuse că făceau alergătorii, în emisiunea *Wide World of Sports*.

– Start! a zis el și a țâșnit, dând ocol pășunii.

Rumegând încet, Miss Bessie a pornit agale spre mijlocul câmpului și a continuat să-l privească cu ochii ei somnoroși. Nu părea prea isteată, nici chiar pentru o vacă, dar avea suficientă minte cât să se ferească din calea lui Jess.

Părul de culoarea spicelor de grâu îi izbea cu putere fruntea, iar brațele și picioarele i se agitău în toate părțile. Jess nu învățase niciodată să alerge cum trebuie, dar avea picioare lungi pentru un băiat de zece ani și mai multă ambiție decât oricine altcineva.

Școala Elementară Lark Creek ducea lipsă de multe lucruri, mai ales de echipament sportiv, așa că, în pauza de după masa de prânz, toate mingile se duceau la cei din clasele mai mari. Chiar dacă la începutul pauzei mingea era la vreun elev dintr-a cincea, era lucru sigur că altul de-a șasea sau de-a șaptea avea să pună mâna pe ea înainte de mijlocul pauzei. Băieții mai mari ocupau întotdeauna partea uscată din centrul terenului aflat mai sus, unde se jucau cu mingea, în timp ce fetele puneau stăpânire pe secțiunea mică, unde săreau coarda, se jucau șotron sau pierdeau vremea sporovăind. Așa că băieții din clasele mai mici au născocit chestia asta cu alergatul. Se aliniau pe partea de teren aflată mai jos, departe, unde era noroi sau se formau șanțuri adânci în pământul întărit. Earle Watson, care nu era bun la alergat, dar avea o gură cât o șură, striga „Start!“, iar ei fugeau până în partea cealaltă, spre linia pe care o trasaseră cu vârful încălțărilor.

Jesse câștigase o singură dată, cu un an în urmă. Nu doar runda eliminatorie, ci și cursa finală. Se întâmplase doar o dată. Dar asta îi dăduse gustul victoriei. Încă din

clasa întâi fusese „puștiul acela sărit de pe fix care dese-nează tot timpul“. Dar într-o zi – 22 aprilie, o zi ploioasă de luni – alergase simțind cum noroiul roșu îi pătrundea prin găurile din tălpile tenișilor și reușise să-i întrecă pe toți.

Pentru tot restul acelei zile și până a doua zi după prânz fusese „cel mai rapid copil din clasele a treia, a patra și a cincea“, iar el era doar în clasa a patra. Marțea aceea, Wayne Pettis câștigase din nou, ca de obicei. Dar anul acesta, Wayne Pettis era clasa a șasea. Va juca fotbal până la Crăciun și baseball până în iunie alături de ceilalți băieți mari. Așa că fiecare copil avea acum șansa să devină cel mai rapid alergător și – pe Miss Bessie! – acela avea să fie Jesse Oliver Aarons jr.

Jess a dat din mâini și mai tare și și-a înclinat capul spre gardul care se vedea în depărtare. Parcă îi putea auzi pe băieții de-a treia încurajându-l. Aveau să se țină după el ca după o vedetă de muzică *country*. Iar May Bell nu-și va mai încăpea în piele de mândrie. *Fratele ei* era cel mai rapid, cel mai bun. Asta ar trebui să-i facă pe restul puștilor de-a-ntâia să stea pe gânduri. Chiar și tatăl lui va fi mândru.

Jess a luat-o înapoi. Nu mai putea să fugă la fel de repede, dar a continuat să alerge o vreme – asta avea să-i întărească mușchii. May Belle îi va spune tatei despre victorie, deci n-o să pară că el, Jess, era un lăudăros. Poate că tata va fi atât de mândru de el, încât va uita cât era de obosit din cauza drumurilor zilnice la Washington, unde făcea excavări cât era ziua de lungă.

Avea să se prăvălească pe podea și să se ia la trântă cu Jess, așa cum obișnuiau să facă odinioară. Bătrânul lui tată va fi surprins de cât de puternic devenise fiul său în ultimii câțiva ani.

Corpul îl implora să se oprească, dar Jess se ambiționa să continue. Trebuia să-i arate trupului său fragil cine era șeful.

– Jess!

Era May Belle, care țipa din partea cealaltă a grămezii de gunoi.

– Mama zice să vii să mănânci. Zice să lași mulsul pe mai târziu.

Of, la naiba! Alergase prea mult. Acum toți vor ști că ieșise și vor sări cu gura pe el.

– Da, bine!

S-a întors alergând și s-a îndreptat spre maldărul de lucruri aruncate. Fără să-și iasă din ritm, a sărit gardul, a traversat iute grămada de gunoi, a pocnit-o în scăfârlie pe May Belle („Auuu!“) și a înaintat grăbit spre casă.

– Vai, priviți-l pe marele star olimpic! a zis Ellie, trântind pe masă două cești, din care s-a revărsat cafeaua neagră și tare. Transpiră ca un măgar deșelat.

Jess și-a dat la o parte din ochi părul ud și s-a trântit pe banca din lemn. Și-a pus în ceașcă două lingurițe de zahăr și a sorbit zgomotos din cafeaua fierbinte, ca să nu se frigă la limbă.

– Oooo, mama, pute! a strigat Brenda ținându-se de nas, cu degetul mic îndoit delicat. Zi-i să se spele!

– Vino la chiuvetă și spală-te! a zis mama lui, fără să-și ridice ochii de la plită. Și grăbește-te. Păsatul ăsta a început deja să se prindă.

– Mama! Nu iar! s-a smiorcăit Brenda.

Sfinte Sisoe, cât se simțea de obosit! Nu era mușchi să nu-l doară.

– Ai auzit ce-a zis mama! a urlat Ellie către el.

– Nu mai suport, mama! a zis Brenda. Zi-i să-și ridice hoitul de pe banca asta.

Jess și-a așezat obrazul pe tăblia de lemn a mesei.

– *Je-see!* a zis mama lui ridicându-și de data asta privirea. Și ia-ți pe tine un tricou.

– Da, mamă...

S-a târât cu greu spre chiuvetă. Apa cu care-și stropea fața și brațele îl înțepa ca gheața. Pielea lui încinsă se zgribulea sub picăturile reci.

May Belle stătea în ușa bucătăriei și îl privea.

– Adu-mi un tricou, May Belle.

Fața surorii lui sugera că era pe cale să spună nu, dar până la urmă a zis:

– N-ar fi trebuit să mă lovești în cap.

Apoi, supusă, s-a dus să-i aducă tricoul. Draga de May Belle! Joyce Ann ar fi urlat încă, dacă încasa ea lovitura aia. Copiii de patru ani erau ceva de groază.

– E o grămadă de treabă de făcut în dimineața asta, le-a zis mama în timp ce ei terminau de mâncat păsatul și sosul făcut din grăsime de șuncă prăjită.

Mama lui era din Georgia și își păstrase obiceiurile culinare.

– Oh, *mama!* au zbierat în cor Ellie și Brenda.

Fetele astea se puteau fofila de la muncă mai repede decât îți scapă printre degete o lăcustă.

– Mama, ne-ai promis mie și Brendei că putem să mergem la Millsburg să facem cumpărături pentru școală.

– N-aveți bani de cumpărături!

– *Mama!* Mergem doar să ne uităm.

Jess ar fi dat orice ca Brenda să nu se mai smiorcăie.

– *Incredibil!* Nu vrei să ne simtem și noi bine.

– Să ne *simțim*, a corectat-o Ellie, pedantă.

– Hai, mai taci!

Ellie a ignorat-o.

– Doamna Timmons trece pe aici să ne ia, a zis ea. Duminică i-am spus lui Lollie c-ai zis că ne lași. M-aș simți ca o proastă s-o sun acum și să-i spun că te-ai răzgândit.

– Of, bine! Dar n-am de unde să vă dau niciun ban.

„Vreun ban“ a murmurat o voce în capul lui Jess.

– Știu, mama. O să luăm doar cei cinci dolari pe care ni i-a promis tata. Doar atât.

– Care cinci dolari?

– Oh, mama, nu-ți *amintești*?

Vocea lui Ellie era mai dulce decât un baton de ciocolată topit.

– Săptămâna trecută tata a zis că noi, fetele, va trebui să ne luăm *ceva* pentru școală, a adăugat ea.

– Of, luați-i! a zis furioasă mama, întinzându-se să ia geanta de vinilin crăpat de pe raftul de deasupra plitei.

A numărat cinci bancnote mototolite.

– Mama, a început din nou Brenda. Nu vrei să ne mai dai un dolar? Ca să avem câte trei de fiecare.

– Nu!

– Mama, nu poți să cumperi nimic cu doi dolari jumate. Doar un top mic de hârtie dictando costă...

– Nu!

Ellie s-a ridicat nemulțumită și a început să strângă masa.

– E rândul tău să speli vasele, Brenda, a zis ea tare.

– *Au, Ellie!*

Ellie a împuns-o cu o lingură. Jesse a observat expresia de pe fața Brendeii. Aceasta și-a înăbușit vaietul înainte să-i iasă de tot pe gura rujată cu roz. Nu era la fel de isteță ca Ellie, dar până și ea știa că nu era bine să întindă coarda cu mama.

Iar Jess trebuia să facă toată treaba, ca de obicei. Mama nu le trimitea niciodată pe cele mici să-l ajute, însă,

dacă știa cum s-o ia pe May Belle, Jess putea s-o convingă să facă ceva. Și-a așezat capul pe masă, într-o parte. Alergatul îl epuizase în acea dimineață. Cu urechea liberă a auzit motorul vechiului Buick al familiei Timmons – „Trebuie schimbat uleiul“, ar fi zis tatăl lui – și zumzetele bucuroase de dincolo de ușa de plasă atunci când Ellie și Brenda s-au înghesuit între cei șapte copii ai soților Timmons.

– Gata, Jesse. Ridică-ți fundul leneș de pe banca aia. Cred că Miss Bessie abia își mai cară ugerul. Și mai ai de adunat și fasolea.

Leneș. Tot *el* era leneș. Și-a lăsat capul greu să se odihnească încă un minut pe masă.

– Je-sse!

– Bine, mamă! Mă duc.

May Belle a fost cea care a venit pe lotul de fasole să-l anunțe că în vechea casă a familiei Perkins, aflată la ferma de alături, se mutau niște oameni. Jess și-a dat la o parte părul care-i cădea pe față și a mijit ochii. Așa era. Un camion U-Haul era parcat chiar lângă ușa. Era unul dintre cele mai mari, cu remorcă. Oamenii ăia aveau o grămadă de catrafuse. Dar n-aveau să rămână prea mult timp. Casa familiei Perkins era una dintre acele case vechi și dărăpănate de la țară în care te mutai doar pentru că nu aveai un loc mai bun și din care plecai cât puteai de repede. Mai târziu a reflectat la cât de ciudat era faptul că, deși acela fusese poate cel mai important moment din viața lui, el îl privise cu atâta lipsă de interes.

Muștele îi bâzâiau fața transpirată și umerii. A aruncat fasolea în găleată și s-a apărât de ele cu ambele mâini.

– Adu-mi tricoul, May Belle!

Muștele erau mai importante decât orice camion.

May Belle a alergat spre capătul rândului de fasole și a ridicat tricoul din locul în care fusese aruncat mai de vreme. A venit înapoi ținându-l cu două degete, departe de nasul ei.

- Oh, pute! a zis ea așa cum ar fi făcut și Brenda.
- Tacă-ți fleanca! a spus Jess și a înșfăcat tricoul.